

PIEDZĪVOJOT ZAUDĒJUMU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk 5:22–24, 35–43; 1Pēt 5:6, 7; 1Moz 37:17–28; Lk 16:13, Rm 6:16; 1kor 15:26.

ATMIŅAS PANTS:

“Jā, patiesi, es visu iepriekšējo vērtēju kā zaudējumu tā pārākuma dēļ, ko dod Kunga Jēzus Kristus iepazīšana – viņa dēļ viss pārējais man ir zudis un es to uzskatu par mēsliem. Lai tik es iemantoju Kristu” (Fil 3:8).

Brīdī, kad Ādams un Ieva ēda labā un ļaunā atziņas koka augli, viņi piedzīvoja savu pirmo zaudējumu, nevainības zaudējumu. Šo nevainību aizstāja savtība, konflikts, pārmetumi un vēlme kontrolēt un valdīt vienam pār otru.

Drīz pēc krišanas viņi bija liecinieki pirmajam zaudējumam dzīvē, saņemot dzīvnieku ādas, lai apklātu savu kailumu. Aizraidīti no pieejas dzīvības kokam, lai nevarētu ēst un dzīvot mūžīgi, viņi arī zaudēja skaistās mājas dārzā, un pēc dažiem gadiem viņi zaudēja savu dēlu Ābelu, kas mira no brāļa Kaina rokas. Pēc daudziem gadiem viens no viņiem zaudēja dzīvesdraugu, un visbeidzot izdzīvojušais partneris zaudēja pats savu dzīvību. Tik daudz zaudējumu bija jāpiedzīvo kā viena nepareiza lēmuma sekas.

Jā, mēs visi zinām par zaudējumu realitāti un sāpēm, un lielākā daļa no mums izjūt to visdziļāk, kad šis zaudējums skar mūsu ģimeni. Nav nekāds brīnums, jo ģimenē mums ir visciešākās saites, tādēļ šāds zaudējums sit mūs vissmagāk.

Šajā nedēļā, turpinot aplūkot ģimenes dzīvi, mēs uz to paskatīsimies dažādu zaudējumu kontekstā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. jūnijā.

Veselības zaudējums

Mēs dzīvojam tūkstošiem gadu pēc piekļuves dzīvības kokam, un mēs visi to jūtam, īpaši veselības jomā. Ja vien mūs jaunībā nenogalina kāda trauma, agri vai vēlu mēs visi nonākam pie skarbās realitātes par veselības vājināšanos.

Veselības zaudējums ir smags, bet cik daudz sāpīgāks tas ir, kad tas skar ne tikai mūs pašus, bet arī kādu mūsu ģimenes locekli? Cik daudz vecāku, īpaši tie, kam ir bijis slimis bērns, ir vēlējušies, kaut saslīmuši būtu viņi paši, nevis bērns? Diemžēl šāda izvēle mums netiek dota.

Kas visos šajos ziņojumos ir kopīgs? Mk 5:22–24, 35–43; Mt 15:22–28; Lk 4:38, 39; Jņ 4:46–54.

Visos šajos gadījumos un, bez šaubām, arī daudzos citos tieši ģimenes loceklis ļoti lūdza Jēzus palīdzību kādam citam ģimenes loceklim.

Nav šaubu, mēs atzīstam, ka mēs ciešam tāpēc, ka dzīvojam kritušā pasaulē. Kad pasaulē ienāca grēks, ienāca ne tikai nāve, bet arī hroniskas sāpes un slimības. Kad mēs piedzīvojam hronisku vai periodisku saslimšanu, mēs varam būt šokēti, dusmīgi, izmisuši un varbūt pat justies tā, it kā mēs sauktu: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc tu esi mani pametis? Nedod man glābiņu vaimanas!” (Ps 22:1). Ir labi, ja mēs nesam savus jautājumus, dusmas un sāpes pie Dieva.

Daudzējādā ziņā slimība un ciešanas paliks noslēpums, līdz nāve, Jēzum nākot otrreiz, tiks iznīcināta pilnībā. Vienlaikus Dieva Vārdā mēs atrodam svarīgas patiesības. Lai gan Ījabs izturēja neizsakāmas sāpes, viņš piedzīvoja dziļāku tuvību ar Dievu. Viņš paskaidro: “Tikai dzirdējis biju par tevi, nu manas acis tevi ierauga” (Īj 42:5). Pāvilam bija kāda hroniska saslimšana, un tas, kā viņš ar to tika galā, stāsta mums, ka ciešanas var sagatavot mūs, lai mierinātu citus, tās var dot mums līdzjūtību pret citiem, kas cieš, un tās var padarīt mūs spējīgus kalpot vēl efektīvāk (2kor 1:3–5) – tas ir, ja mēs neļaujam tām sevi salaut.

Lai arī mēs vai mūsu ģimenes locekļi cieš no kādas slimības, uz kādiem apsoliņumiem mēs varam balstīties? Kāpēc tādos brīžos mums ir tik svarīga patiesība, ka Jēzus, mūsu Kungs, cieta pie krusta? Ko Viņš pie krusta mums māca par Dieva mīlestību pat tad, ja piedzīvojam veselības zaudējumu savā ģimenē?

Uzticības zaudējums

Mēs visi esam grēcīgi cilvēki ar funkcionāliem traucējumiem un mēdzam izrādīties neuzticīgi kādam, kas ir uzticējies mums. Un kurš gan nav bijis upuris kādam, kas ir izturējies nodevīgi pret mūsu uzticību! Lai arī cik smags var būt šāds uzticības zaudējums, vienmēr ir daudz slīktāk, ja mēs esam nodevīgi pret kādu ģimenes locekli vai arī viņš ir bijis nodevīgs pret mums.

Reizēm var likties vieglāk atbrīvoties no zaudējuma un bēgt, ja esam izlēmuši, ka nav vērts pūlēties attiecības atjaunot. Protams, nav viegli, ja tas ir ģimenes loceklis, piemēram, dzīvesdraugs. Varētu pat teikt, ka viens no laulības mērķiem ir mācīt mums, kā atjaunot uzticību, kad tā ir zaudēta.

Kā var tikt dziedināta un izglābta uzticība un attiecības, ja uzticība attiecībās ir cietusi?

1Pēt 5:6, 7; 1Jņ 4:18; Jk 5:16; Mt 6:14, 15. _____

Salauzta uzticības atjaunošana ir kā ceļojums—tev jāspēr ik pa vienam solim. Ceļojums sākas ar pāridarījuma sirsniņu atzīšanu un patiesības atzīšanu, lai arī kāds būtu uzbrukums un lai arī kas būtu uzbrucējs.

Ja iemesls attiecību pārrāvumam ir bijusi laulības pārkāpšana, dziedināšana sākas tad, kad nodevīgā puse atzīst savu vainu. Šai atzīšanai ir jābūt kopā ar pilnīgu atklātību no nodevēja puses, kas ir daļa no dziedināšanas procesa. Nekas nevar palikt apslēpts, vai arī, kad tas tiks atklāts (un tas tiks atklāts), tas iznīcinās atjaunoto uzticību. Ja uzticība būs zaudēta otrreiz, tad to dziedināt būs vēl grūtāk nekā pirmajā reizē.

Uzticības atjaunošana prasa laiku un pacietību. Jo nopietnāks ir uzbrukums, jo vairāk laika būs nepieciešams, lai to izlabotu. Pieņemiet faktu, ka reizēm liksies—jūs dodaties divus soļus uz priekšu un trīs atpakaļ. Vienu dienu liksies, ka ir cerība uz nākotni, nākamajā dienā liksies, ka jāskrien prom. Tomēr daudziem ir bijis iespējams atjaunot salauzta attiecības un attīstīt dziļāku, tuvāku, baudāmāku un laimīgāku laulību.

Kādus laulības dziedināšanas principus var izmantot citu salauztu attiecību gadījumos?

Kāda varētu būt situācija, kurā, lai gan ir iespējams piedot, uzticības vairs nav un arī nevar jadzētu būt? _____

Turpinot par uzticības zaudējumu

Cīts veids, kā var tikt zaudēta uzticība, ir vardarbība ģimenē. Lai arī cik tas ir neiedomājami, pētījumi atklāj, ka ģimene ir visvardarbīgākā vieta sabiedrībā. Ģimenes vardarbība skar visu veidu ģimenes, ieskaitot kristiešu mājas. Vardarbība ir jebkāda veida uzbrukums—verbāls, fizisks, emocionāls, seksuāls vai arī aktīva/pasīva ignorēšana. To var darīt viena vai vairākas personas pret kādu citu ģimenes locekli.

Bībele iekļauj ģimenes vardarbības ziņojumus, pat starp Dieva ļaudīm. Kādas ir tavas domas un jūtas, kad tu lasi šos pantus? Kā tu domā, kāpēc šie stāsti ir ierakstīti Bībelē?

1Moz 37:17–28 _____

2Sam 13:1–22 _____

2KĒn 16:3, 17:17, 21:6 _____

Vardarbīga uzvedība ir apzināta cilvēka izvēle īstenot varu un kontroli pār kādu citu. To nevar izskaidrot ar alkoholismu, spriedzi, ilgām piepildīt seksuālas vēlmes, vajadzību labāk kontrolēt dusmas vai jebkādu citu upura uzvedību. Upuri nav atbildīgi par varmākas vardarbīgo rīcību. Varmākas izkropļo un sabojā mīlestību, jo “mīlestība tuvākajam ļaunu nedara” (Rm 13:10). Profesionāla ārstēšana var veicināt izmaiņas varmākas uzvedībā, bet tikai tad, ja cilvēks uzņemas atbildību par savu uzvedību un meklē šādu palīdzību. Tiem, kas būs atvērti šādai Viņa klātbūtnei, Dievs var dot bagātīgi pārpārēm, lai palīdzētu varmākam pārtraukt vardarbību, nožēlot savu attieksmi un uzvedību un to izlīdzināt visos iespējamajos veidos, kā arī iemantot “agape” mīlestības īpašības, kas dziedinās paša sirdi un radīs mīlestību uz citiem (salīdzini ar Ef 3:20).

Centies ielikt sevi kāda cita, kas ir cietis no vardarbības, vietā. Kādus pieņemšanas, mierinājuma un cerības vārdus tu gribētu dzirdēt? Kāpēc ir svarīgi sniegt drošību un gādīgu pieņemšanu, nevis piedāvāt padomu par to, kā labāk sadzīvot ar varmāku? _____

Brīvības zaudējums

Tikai Dievs zina, cik daudzi miljoni cilvēku, pat miljardi, cīnās ar kaut kāda veida atkarību. Līdz pat šai dienai zinātnieki vēl arvien nesaprot, kas tieši to izraisa, pat ja dažos gadījumos viņi patiesībā var redzēt to cilvēka smadzeņu daļu, kur atrodas tieksmes un ilgas.

Diemžēl atrast šo atkarību lokācijas vietu nav tas pats, kas atbrīvot mūs no atkarības.

Atkarība ir grūta visiem, ne tikai atkarīgajam. Ģimenes locekļi – vecāki, bērni – visi lielā mērā cieš, ja kāds ģimenes loceklis atrodas varā, no kuras viņš, šķiet, nespēj atbrīvoties.

Narkotikas, alkohols, tabaka, azartspēles, pornogrāfija, sekss, pat ēdiens – šīs lietas par atkarībām padara to ļaunprātīgas lietošanas ieradums un tā progresējošais raksturs. Tev nav iespējams apstāties, pat ja tu zini, ka tas tev kaitē. Baudot izvēles brīvību, tu kļūsti par vergu tam, no kā tu esi atkarīgs, un līdz ar to tu patiesībā zaudē brīvību. Pēterim ir vienkāršs izskaidrojums tam, kas ir atkarība un tās sekas: “Viņi sola tiem brīvību, bet paši ir iznīcības vergi, un tas, kas kādam zaudējis, kļūst tam par vergu” (2Pēt 2:19).

Kas ir tās lietas, kas var ievest cilvēkus atkarībā? Lk 16:13, Rm 6:16, Jk 1:13–15, 1Jņ 2:16.

Grēks un atkarība noteikti nav viens un tas pats. Tu vari izdarīt grēku, no kā neesi atkarīgs, lai gan bieži vien tas var kļūt par atkarību. Cik daudz labāk Dieva spēkā ir apstādināt grēku, pirms tas kļūst par atkarību. Un, protams, vienīgais ilgtspējīgais risinājums grēka un atkarības problēmai ir jaunas sirds iemantošana. “Tie, kas ir Kristū, ir miesu krustā piesituši kopā ar kaislībām un iekārēm” (Gal 5:24). Pāvils arī paskaidro Vēstulē romiešiem, ko nozīmē mirt grēcīgai, atkarīgai dabai, lai mēs varētu dzīvot Kristum (Rm 6:8–13), un tad piebilst: “Lai Kungs Jēzus ir jums tik tuvu, cik drēbes, ko jūs velkat mugurā. Tad jūs necentīsieties apmierināt savas savtīgās ilgas” (Rm 13:14, CEV).

Kurš gan nav personīgi iepazinis cīņu ar atkarībām, vai tās būtu viņu pašu vai kāda cita, varbūt pat ģimenes locekļa, atkarības? Kā tu vari palīdzēt cilvēkiem saprast, ka kristiešiem atzīt vajadzību pēc profesionālas palīdzības nav garīga izgāšanās? _____

Dzīvības zaudējums

Mēs kā cilvēki apzināmies nāves realitāti. Mēs lasām par to, mēs redzam to un varbūt pat esam tuvu tam, lai piedzīvotu to paši.

Izlasi 1kor 15:26. Kā nāve ir aprakstīta, un kāpēc tā ir aprakstīta šādā veidā? _____

Kurš, zaudējis savu cilvēku, nepiedzīvo pats to, cik liels ienaidnieks ir nāve? No otras puses, mirušajiem ir "labi". Ja viņi aizver acis Kungā, tad viņiem liekas, ka viņi tūlīt pat tiek uzmodināti nemirstībai. "Ticīgajam nāve nav nekas liels. [...] Kristietim nāve ir miegs, kļūsuma un tumsas brīdis. Dzīvība ir apslēpta Dievā ar Kristus palīdzību un, 'kad parādīsies Kristus, kas ir mūsu dzīvība, mēs arī parādīsimies līdz ar Viņu godībā.'" (Elena Vaita "Laikmetu ilgas", 787. lpp.)

Patiesas sāpes un bēdas, kas seko nāvei, iepazīst dzīvi palikušie, īpaši draugi un ģimenes locekļi. Bēdas ir dabiska, normāla reakcija uz zaudējumu. Tās ir emocionālas ciešanas, ko mēs piedzīvojam, kad kāds, ko mēs mīlam, tiek paņemts prom.

Sēru laiks visiem nav vienāds, bet parasti lielākā daļa cilvēku piedzīvo vairākas pakāpes. Pirmā un visparastākā reakcija uz mīlotā cilvēka nāvi ir šoks un noliegums, pat ja nāve bija gaidāma. Šoks ir emocionāla aizsardzība pret pēkšņu pārslodzi, ko rada zaudējums, un tas var ilgt divus līdz trīs mēnešus. Cilvēks var piedzīvot laiku, kad viņš pastāvīgi ir iegrimis domās par mīloto, pat veicot parastus, ikdienišķus pienākumus. Sarunas bieži ir par zaudējumu un zaudēto cilvēku. Šis periods var ilgt no sešiem mēnešiem līdz gadam.

Izmisuma un depresijas posms ir garš bēdu periods, iespējams, tas ir vissāpīgākais un ilgākais posms cietējam, kura laikā viņš pamazām nonāk pie zaudējuma realitātes. Šī posma laikā cilvēks var piedzīvot pilnu emociju spektru, piemēram, dusmas, vainas apziņu, nožēlu, skumjas, satraukumu. Sēru laika mērķis nav likvidēt visas sāpes vai atmiņas par zaudēto. Pēdējā atveseļošanās posmā parādās atjaunota interese par ikdienas aktivitātēm, un cilvēks var atkal normāli funkcionēt.

Kādas mierinošas domas tu vari atrast šajos pantos? Rm 8:31–39, Atkl 21:4, 1kor 15:52–57.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Daudzi ir cietuši savu atkarību rezultātā. Viņi ir kļuvuši par savu ilgu vergiem un zaudējuši naudu, darbu, veselību un brīvību. Bet Jēzus nāca, lai dotu mums brīvību no grēka un no visām atkarībām, un “ja nu Dēls jūs atbrīvos, jūs patiesi būsiet brīvi” (Jņ 8:36). Jēzus arī apsolīja, ka Viņš vienmēr būs ar mums (Mt 28:20, Jes 43:2), tāpēc mēs šajā karā neesam vieni. Patiesībā mums ir jāatceras, ka tā ir Kunga kauja (1Sam 17:47), un Viņš apsola uzvaru (1Pēt 1:3–9). Mēs varam šodien sākt uzvaras ceļu pār jebkuru atkarību un iegūt brīvību, pēc kā mēs ilgojamies un ko Dievs vēlas mums sniegt. Tas nenozīmē, ka mums nebūs cīņas, un tas nenozīmē, ka reizēm mēs neklūdisimies. Bet labā vēsts ir tā, ka tik ilgi, kamēr tu neatstāsi Kungu, Viņš arī neatstās tevi. Bez tam, nav nekā nepareiza, ja meklē profesionālu palīdzību. Tieši tāpat, kā Kungs var izmantot medicīnas speciālista palīdzību veselības problēmu gadījumā, Viņš var izmantot profesionālu padomdevēju, lai palīdzētu tikt galā arī ar atkarību.

“Kad mūs apņēma grūtības un pārbaudījumi, mums vajadzētu tverties pie Dieva un uzticīgi gaidīt palīdzību no Viņa, kas ir spēcīgs, lai izglābtu, un stiprs, lai atbrīvotu. Mums ir jālūdz Dievam pēc svētībām, ja vēlamies tās saņemt. Lūgšana ir pienākums un vajadzība, bet vai mēs neatstājam novārtā slavēšanu? Vai mums nevajadzētu biežāk pateikties Devējam par visām mūsu svētībām? Mums ir jāizkopj pateicība. Mums vajadzētu bieži pārdomāt un skaitīt Dieva žēlastības dāvanas un slavēt un pagodināt Viņa svēto vārdu, pat ja mēs piedzīvojam ciešanas un bēdas.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 2. sēj., 268. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir piedošanas loma, kad ir zaudēta uzticība, un salauztu attiecību dziedināšanā? Mt 6:12–15; 18:21, 22. “Mīlestība .. nepiemin ļaunu” (1kor 13:5).

2. Kādu labumu dod Dieva žēlastību pārdomāšana un skaitīšana, piedzīvojot ciešanas un bēdas?

3. Kādos praktiskos veidos tava draudzes ģimene kopumā var palīdzēt tiem, kas cīnās ar jebkāda veida zaudējumu?